

Marianne Kimmel (50) werd op jonge leeftijd door haar vader misbruikt. Haar familie geloofde haar niet.

'Voelen dat je ergens bij hoort, deel uitmaken van een familie die altijd voor je klaarstaat; dat heb ik niet. Al ben ik eraan gewend, dat wil niet zeggen dat het geen pijn meer doet. Het is confronterend om in de kerstperiode overal reclames en foto's van gelukkige gezinnen te zien. Mijn verhaal en mijn leven passen niet in dat plaatje. Vroeger had ik er meer moeite mee, dan kroop ik een paar dagen in bed om er de 28e pas weer uit te komen. Ik deed alsof kerst niet bestond. Nu maak ik er al ruim tien jaar mijn eigen versie van. Het liefst boek ik een afgelegen huisje, ergens midden op de hei.

Je weet nooit wat er achter die zogenaamd perfecte beelden schuilgaat, denk ik bij al die vrolijke familieplaatjes. Tot mijn tiende jaar ben ik seksueel misbruikt door mijn vader. Ik gaf mijn moeder signalen, maar zij pikte die niet op. Het misbruik ging zelfs tijdens de feestdagen door. Ik was 26 toen ik mijn vader voor het eerst confronteerde met wat hij mij had aangedaan. Hij ontkende alles, glashard, en riep dat ik zijn dochter niet meer was. Dat had ik wel verwacht. Pijnlijklijker vond ik het dat mijn moeder meeging in zijn verhaal en dacht dat ik ziek was, dat ik alles verzon. De weinige familie die ik had, koos hun kant. Inmiddels is mijn vader overleden, mijn moeder zie ik niet meer. Alleen met een nichtje heb ik weer voorzichtig contact. Midden in de natuur, met mijn hond en soms een vriend of vriendin, merk ik weinig van al het kerstgedoe. Daardoor kan ik het sinds een paar jaar aan om zelf ook lichtjes op te hangen of zelfs een klein kerstboompje neer te zetten, als ik er behoefte aan heb. In zo'n huisje voel ik me niet eenzaam, maar vrij en gelukkig. Juist doordat ik nu naar mezelf luister. En daar ben ik hartstikke trots op.'

‘AL TIEN JAAR VIER IK MIJN EIGEN VERSIE, LIEFST ALLEEN OP DE HEI’